

Arrest

nr. 348 909 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 maart 2026 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 februari 2025 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Roemeense partner, met wie hij wettelijk samenwoont, in toepassing van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 januari 2026 werd een beslissing genomen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 februari 2026. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.02.2025 werd ingediend door:

*Naam: S.
Voorna(a)m(en): E.
Nationaliteit: Albanië
Geboortedatum: (...)1995
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg het verblijf aan in functie van de Roemeense onderdaan M., M. (RR. (...)) met wie hij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten. Dit in toepassing van art. 40bis, §2, eerste lid 2° waarin het volgende is opgenomen:

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Uit het administratief dossier en de gegevens van het rijksregister blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar in België of elders samenwoonden, voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. De registratie van de wettelijke samenwoning dateert van 10.12.2024 en de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres eveneens van 07.02.2025. Op het moment van de aanvraag was er dus geen sprake van 1 jaar samenwoning.

Om, overeenkomstig de tweede mogelijkheid, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen legt betrokkene volgende bewijzen voor:

Foto's dd. 11.04.2023, 29.07.2024, 13.12.2023, 14.09.2024, 26.09.2024, 15.03.2025, 16.03.2025

Foto's zonder datum

Vluchtgegevens zonder vermelding van een naam

Whats app berichten dd. 10.11.2022

Snapchat berichten dd. 27.11.2022

Uit het geheel van bovenstaande bewijzen blijkt niet dat betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Er werd dan wel aangetoond dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag kennen, maar niet dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of méér dagen betreffen;

Ten slotte kan nergens uit het dossier blijken dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen op basis van gezinshereniging. De duurzaamheid van de relatie is namelijk onvoldoende aangetoond.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken”.

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest naar wordt verwezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Middelen in rechte

EERSTE EN ENIG MIDDEL:

Schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikel 13, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘ministerieel besluit van 18 maart 2009’).

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing is een weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Ze werd getroffen op grond van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘koninklijk besluit van 8 oktober 1981’).

Artikel 13, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 voorziet dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren, delegatie wordt verleend voor de toepassing van (onder meer) artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

De bestreden beslissing werd getroffen door C.P., “administratief assistent”. De auteur van de bestreden beslissing is dan ook geen attaché.

Artikel 13, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 geeft voor de toepassing van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ook delegatie aan de personeelsleden die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen en die daartoe bij naam zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die managementfunctie N-1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven. Verzoeker vroeg maar kreeg tot op heden geen toegang tot het administratief dossier.

Er is geen stuk voorhanden waaruit blijkt dat C.P. als administratief assistent op de door het ministerieel besluit van 18 maart 2009 bepaalde wijze werd aangewezen om een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) te kunnen opleggen.

Vermits niet blijkt dat de bestreden beslissing werd getroffen door een daartoe gemachtigde ambtenaar, dient ze ook om die reden te worden vernietigd.

Zie in die zin ook het arrest van de Raad van State nr. 239.088 van 14 september 2017 en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 251.642 van 25 maart 2021.

Tweede onderdeel

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet bepaalt welke partners van Unieburgers kunnen worden beschouwd als familieleden:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

De bestreden beslissing stelt dat uit het geheel van voorgelegde bewijzen niet blijkt dat verzoeker voldoet aan de vereiste voorwaarden om beschouwd te kunnen worden als familie. Met name, stelt verweerder, is er niet aangetoond dat verzoeker regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of méér dagen betreffen (nadruk uit beslissing).

De bestreden beslissing is gebrekkig omwille van twee redenen:

1. In eerste instantie zag verwerende partij de registratie van wettelijke samenwoning over het hoofd. Uit het administratief dossier van verweerder blijkt namelijk dat verzoeker een wettelijke samenwoning registreerde met zijn partner dd. 10 december 2024.

Op het moment van de aanvraag, op 7 februari 2025, woonden zij aldus langer dan 45 dagen samen op hetzelfde adres, waaruit dan ook kennelijk besloten moet worden dat hun ontmoetingen wel degelijk “45 of méér dagen betreffen” en dat er zeker regelmatig contact is geweest.

Doordat verweerder geen rekening hield met de wettelijke samenwoning en besloot dat er geen bewijs was van ontmoetingen die in totaal 45 dagen of meer betreffen, heeft zij onzorgvuldig gehandeld en schendt zij artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

2. In tweede instantie moet deze registratie van wettelijke samenwoning beoordeeld worden in combinatie met de voorgelegde foto's door verzoeker, hetgeen verwerende partij naliet te doen.

Er dient hierbij opgemerkt te worden dat, wat betreft de voorwaarden dat de bovengenoemde 45 of méér dagen zich moeten uitstrekken over minstens drie ontmoetingen, dient men aan te nemen dat een samenwoning de drie ontmoetingen veruit overstijgt.

Ingeval er toch geoordeeld zou worden dat dit niet het geval is, wijst verzoeker op de foto's die zijn voorgelegd. Specifiek op de foto's dd. 29 juli 2024 en 26 september 2024 is verzoeker met zijn partner te zien, wat er in combinatie met de verklaring van samenwoning op wijst dat zij elkaar minstens drie keer ontmoet hebben voorafgaand aan de aanvraag.

Deze elementen blijken allemaal uit het administratief dossier, waardoor verwerende partij er zeker kennis van had. Zij gaat hier dan ook onzorgvuldig te werk.

Dat verzoeker zijn partner sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kent, wordt niet betwist.

Hierdoor beging verwerende partij om te beginnen een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Zorgvuldig handelen houdt immers in dat de bestuurlijke overheid alle nodige kennis verwerft over de relevante feitelijke gegevens. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. In casu gebeurde dit niet. Verwerende partij baseerde haar weigeringsbeslissing op het niet voldoen aan de vereiste voorwaarden. Echter blijkt uit de registratie van wettelijke samenwoning op zich, en in combinatie met de voorgelegde foto's, dat aan de vereiste voorwaarden voorafgaand aan de aanvraag van drie ontmoetingen die in totaal 45 of meer dagen betreffen wel degelijk is voldaan.

De weigeringsbeslissing op basis van het niet voldoen aan de voorwaarden uit artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, houdt een foutieve lezing van het administratief dossier in. Daarnaast werd ook de motiveringsplicht geschonden:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.”

De motieven van de bestreden beslissing zijn zoals hierboven aangetoond immers niet feitelijk juist, noch draagkrachtig.

Verzoekende partij wenst omwille van de voorgaande redenen dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middelonderdeel de schending aan van artikel 13, § 1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit). Hij betoogt dat de bestreden beslissing genomen werd door een administratief assistent en dat niet blijkt dat deze persoon geldig gemachtigd was om dergelijke beslissing te nemen. Volgens verzoeker ontbreekt elk bewijs dat de betrokkene overeenkomstig het ministerieel besluit van 18 maart 2009 individueel werd aangewezen om deze bevoegdheid uit te oefenen. Bij gebrek aan een geldige delegatie meent hij dat de beslissing door een onbevoegde auteur is genomen en daarom moet worden vernietigd.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (verder: het vreemdelingenbesluit), dat bepaalt dat een beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet wordt erkend, wordt genomen door de minister of zijn gemachtigde.

De bestreden beslissing werd genomen “voor de minister van Asiel en Migratie” door C. P., administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 13, § 1, van het delegatiebesluit verleent delegatie van bevoegdheid voor de toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal de functie van attaché uitoefenen. Artikel 13, § 2, van het delegatiebesluit bepaalt dat deze delegatie ook kan worden overgedragen aan personeelsleden die ten minste de functie van administratief assistent uitoefenen, door middel van een gedateerd en ondertekend schrijven van de directeur-generaal of de functionaris in de N-1-klasse, waarbij de betrokken personeelsleden met naam en toenaam worden aangeduid.

In het administratief dossier (stuk 68) bevindt zich een akte van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken van 10 november 2023, waarbij C. P. met naam wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die worden gedelegeerd krachtens onder meer artikel 13, § 1, van het delegatiebesluit. Dat verzoeker naar eigen zeggen geen toegang heeft verkregen tot het administratief dossier en het aanwijzingsschrijven daardoor niet kon raadplegen, doet aan die vaststelling geen afbreuk. Bovendien beschikte verzoeker over de mogelijkheid om het dossier in te zien vanaf de neerlegging bij de Raad tot aan de behandeling ter zitting.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen door een onbevoegde ambtenaar. Het eerste onderdeel is niet gegrond.

3.2.2. Verzoeker voert in een tweede middelonderdeel aan dat de bestreden beslissing onwettig is wegens schending van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht (zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) en de zorgvuldigheidsplicht.

De formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, strekt ertoe de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarop de administratieve overheid haar beslissing steunt, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding bestaat om de beschikbare rechtsmiddelen aan te wenden. De bestreden beslissing legt de toepasselijke wettelijke grondslag vast, citeert de relevante bepalingen van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, identificeert de drie alternatieve manieren om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen en motiveert voor elk ervan waarom de overgelegde stukken tekortschieten. De motieven zijn op een afdoende wijze in de akte opgenomen, zodat verzoeker heeft kunnen beoordelen of het zinvol was beroep in te stellen (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissing steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van de handeling in aanmerking kunnen worden genomen. De Raad gaat na of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475). Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid haar beslissing te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Verzoeker betoogt in de eerste plaats dat de verwerende partij de registratie van de wettelijke samenwoning van 10 december 2024 over het hoofd heeft gezien. Dit betoog mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat de registratie van de wettelijke samenwoning dateert van 10 december 2024 en dat de inschrijving op hetzelfde adres van 7 februari 2025 dateert, en trekt hieruit de conclusie dat op het ogenblik van de aanvraag geen sprake was van één jaar samenwoning. De verwerende partij heeft de wettelijke samenwoning dus wél in haar beoordeling betrokken, maar getoetst aan de eerste alternatieve voorwaarde van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, a), van de vreemdelingenwet — aaneengesloten samenwoning gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag — en geoordeeld dat daaraan niet was voldaan.

Verzoeker betoogt vervolgens dat diezelfde samenwoning de tweede alternatieve voorwaarde vervult, omdat tussen de registratie op 10 december 2024 en de aanvraag op 7 februari 2025 meer dan 45 dagen zijn verstreken.

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, a), van de vreemdelingenwet voorziet in drie alternatieve wegen om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. De eerste weg staat open wanneer aaneengesloten samenwoning gedurende minstens één jaar bewezen is. De tweede weg is structureel bestemd voor koppels bij wie die aaneengesloten samenwoning niet wordt bewezen en vervangt haar door een samengesteld bewijs van drie cumulatieve elementen: bekendheid met de referentiepersoon gedurende minstens twee jaar, regelmatig contact via telefoon, briefwisseling of elektronische berichten, én drie afzonderlijke ontmoetingen met een gecumuleerde duur van minstens 45 dagen.

Verzoeker verwacht de eerste en de tweede weg. Een aaneengesloten verblijfsperiode op hetzelfde adres — die als zodanig al niet voldeed aan de drempel van één jaar in de eerste weg — kan niet worden ingepast als drie afzonderlijke ontmoetingen van in totaal 45 dagen in de tweede weg. De tweede weg stelt immers een vereiste van drie onderscheiden gelegenheden; een aaneengesloten cohabiteringsperiode vormt per definitie één doorlopend tijdvak. Wie verzoekers redenering volgt, ontleent de drempel van één jaar in de eerste weg elke betekenis: elke willekeurig korte cohabiteringsperiode zou dan volstaan om via de tweede weg het vereiste van één jaar te omzeilen.

De tweede alternatieve voorwaarde is daarnaast niet vervuld om een zelfstandige reden. De drie elementen ervan zijn cumulatief, zodat het uitblijven van bewijs van één ervan de toepassing van deze weg afsluit.

Als bewijs van regelmatig contact via telefoon, briefwisseling of elektronische berichten legde verzoeker enkel WhatsApp-berichten van 10 november 2022 en Snapchat-berichten van 27 november 2022 voor. Dat zijn twee datums, beide gelegen meer dan twee jaar vóór de aanvraag van 7 februari 2025. Regelmatig, doorlopend contact over de tweejarige referentieperiode is hiermee niet aangetoond. Dit ontbreken volstaat op zichzelf om de tweede alternatieve voorwaarde niet vervuld te achten, ongeacht de beoordeling van de overige twee elementen.

Waar verzoeker aanvoert dat de foto's van 29 juli 2024 en 26 september 2024 samen met de wettelijke samenwoning drie ontmoetingen bewijzen, merkt de Raad op dat een foto de datum van een ontmoeting vastlegt, maar niet de duur ervan. De bewijslast om aan te tonen dat de ontmoetingen in totaal minstens 45 dagen bedragen, rust op verzoeker. Uit de overgelegde stukken blijkt niet hoe lang de bezoeken van 29 juli

2024 en 26 september 2024 hebben geduurd: andere bewijselementen die verblijfsduur aantonen — retourdocumenten, accommodatiebewijzen of vergelijkbare stukken — ontbreken. De overgelegde vluchtgegevens bieden evenmin uitkomst, nu daarin geen namen zijn vermeld en zij bijgevolg niet aan verzoeker of de referentiepersoon kunnen worden gekoppeld. Zelfs indien de twee foto-gelegenheden en de samenwoning als drie afzonderlijke ontmoetingen worden geteld — wat, gelet op het voorgaande, niet kan worden aanvaard — dan nog blijft de vereiste gecumuleerde duur van minstens 45 dagen onbewezen. De verwerende partij heeft de voorgelegde stukken, noch afzonderlijk noch in hun onderlinge samenhang, niet op kennelijk onredelijke wijze beoordeeld.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Het middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT